

Ако искаш да развиеш ти талант и фантазия,
ела при нас в Езиковата гимназия!

ОБЪЕКТИВ

Б. Брехт

БРОЙ 6
ДЕКЕМВРИ
2009 г.

ТОП ЗАГЛАВИЯ:

- ❖ **Насилието в училище** 2
- ❖ **Стачкуват ли френските ученици** 4
- ❖ **Нашите успехи** 5
- ❖ **Другата страна на училището** 6
- ❖ **Забавна страница** 7

Маргарита Попова е живо доказателство за успешното преподаване в ЕГ „Бертолт Брехт“, макар и години преди нашето пребиваване тук – тя е филолог, политик, преподавател, най-вече професионалист във всяка сфера на развитието си. Понастоящем е министър на правосъдието в правителството на ГЕРБ. Самата тя признава, че дължи постиженията си на успешния житейски старт в нашата гимназия. Министър Попова се съгласи да отговори на въпросите на „Обектив“:

Министър Попова, Вашите колеги и близки Ви определят като напълно независим и отговорен човек. Има ли „пръст“ ЕГ за формирането на тези Ваши черти?

Сигурно, и то в значителна степен. Годишите в нашата гимназия формираха устойчивите черти на характера ми – независимост и грижа да довършваш онова, което си започнал, обещаващо, което дължиш. Без тези качества достойното „оцеляване“ в гимназията беше почти невъзможно. Не подценявам и предопределеността на човешкия нрав, който при подходящи условия е бил доразвит. Лично в моя живот роля за изграждането ми на независим характер има и обстоятелството,

ИСТИНСКОТО С ГЛАВНО „И“

че вече на 14 години аз, както и други съученици, излязох от дома на моите родители във Велинград и трябваше да се справям с живота сама – грижех се за квартира, отопление, храна. Това дисциплинира и изгражда воля за самостоятелност, упоритост.

Известна сте и с откровеността и упоритостта си. Проявления на тези качества съществуваша ли по време на гимназиалното Ви обучение? По какви поводи? Успявахте ли да защитите своето мнение пред учителите?

Откровеността е моя сила и слабост, откакто се помня. Резултатите са били едни и същи и в ученическите ми години, и сега – някои я харесват и споделят, други – не. Дистанцират се. Винаги се опитвах да защита, не да наложа мнението си. Не успеех ли, нерядко действах индивидуално. Имах късмет с класен ръководител – невероятната Минка Попова, покойник. Тя имаше впечатляващ подход към хората с „по-труден“ характер. Подкрепяше, показваше, че харесва младите хора с нестандартно поведение, по-непослушните, по-неподатливите на правилата и догмите от онези времена – вързани коси, лично мнение, несъгласие с глупави порядки.

В гимназията имаше и други свободни и млади преподаватели, с които се обичахме, вярвахме си и вървахме напред. Надявам се и сега да е така.

С Вашия съпруг сте двойка още от ученическите години. Такава трайност на интимната връзка е съвсем рядко срещана при младите хора днес, възприема се почти екзотично. С какво си обяснявате това постоянство?

В основата на това постоянство стои може би Истинското с главно „И“. Каквото и друго да кажа, би било из-

лишно.

Имаше ли „заобикаляне на правилата“ от Вашите съученици? Как от дистанцията на времето гледате на строгата дисциплина тогава? Какво мислите за настоящите правила в училище, включително и новите наредби, има ли справедливост в образователната система за учениците?

В онези далечни гимназиални години ние живеехме с усещането, че сме избрани и се обучаваме в модерно средно специално училище. Строгите правила помагаша за тежката учебна програма. За мен редът и дисциплината са много ценни и важни качества и категории.

Заобикаляне на правилата имаше. Оценени сега, те ми изглеждат много мили, симпатични – младежки бунт, лудория, стремеж към индивидуално оригинално поведение, без да се засяга другият или да му се вреди.

/на стр. 2/

Fight Club

или изкуството на шамарения диалог

„Ученички се клаха заради гадже“, „Ученик нападна учителка, писа-ла му слаба оценка“, „Бой в училище завърши с комочио в болницата“, „Четиринадесетгодишно момче бе намушкано с нож при сбиване“, „Порно и побой между български ученици в Интернет“ – това са само част от фрапиращите заглавия, които изскачат в google, когато въведеш три думи, които в учебните заведения, претендиращи за европейски стандарти, не би трябвало да имат каквато и да е взаимовръзка в този ред – ученик – насилие – учител.

За съжаление и в това иначе толкова мирно поле за лична и творческа изява, ЕГ „Б. Брехт“, имаше някои случаи на ученическа саморазправа – шамари, ритници, скубане на коси, разкъсване на блузи (е, това не, но на мъжката част от по-горните випуски е позволено да си помечтае), в свежия и чист въздух на китния двор прехвърчаха като псевдогълъби на псевдомира заплахи и закани, дефиниращи като отчайващо ниска езиковата, общата и сексуалната култура на адресантите. В края на миналата учебна година доброволци от всеки випуск, мотивирани от педагогическия съветник по случай обявяния на 16 май Ден за борба с агресията, проведеха отворени дискусии във всеки клас и въпреки активното участие на голяма част от учениците в търсенето на причините, предпоставките и появата на агресията в училище, отговорът на главния въпрос, ЗАЩО?, остана да витае потиснат и угнетен някъде из празните класни стаи след приключване на занятията.

Интригуващи статистики показват, че за последните две години процентът на предствителките на женския пол, които захвърлят невинността и момичешката кокетност и се хващат за косите със свои връстнички, като преди това дълго се подлагат взаимно на тежък психически тормоз, който спада също към графата „насилие“, почти е достигнал и дори на места прехвърлил този на „рутинната“ проява на агресия от страна на силния пол в училище. Причината за женската агресия може би се корени в едно ново явление – промяната на социалния пол. Съществуват термините маскулинност (по-просто казано – мъжественост) и феминност (женственост). Социолозите твърдят, че нарастването на броя на маскулинизирани жени довежда до увеличаването на броя на феминизирани мъже, което инспирира нежните същества да решават конфликтите си по пример на силния пол.

Но защо момичетата станахме новите училищни гладиатори? Нима за да докажем на Пешо от съседния клас, че сме по-достойни от съперничката си за сърцето му, е нужно да раздаваме крошета и ритници, докато той невъзмутимо оправя прическата си или оплаква някоя драскотина по иначе перфектния си маникюр :) ? И докато се осъзнаем, някой, с когото довчера сме делели един чин, днес лежи в кома в местната болница, защото извадихме телефоните си и направихме най-якото клипче за vbox, докато някой от съучениците ни плюеаха зъбите си в двора на училището в резултат на личен конфликт или просто мания за респект и власт, която обаче трябва системно да се подхранва с животински побой над някой петокласник за завидната финансово обезпеченост – два лева за хамбургер и кутийка кока-кола.

Гадно звучи, да. Обаче, за разлика от десетките други несправедливости, с които се сблъскваме всеки ден, за да се избавим от агресията и побоищата в училище, трябва, на първо място, сами да променим погледа си върху околния свят, търсейки и предотвратявайки поводите за конфликти в клас.

Всъщност, ако положим дори съвсем минимални усилия, плашещите статистики и данни за броя на жертвите и зачестилите смъртни случаи могат да придобият значително по-нестресиращ облик – стига само следващия път, когато станем свидетели на насилие или агресивно поведение, не да вадим мобилния си телефон с надежда да заснемем кулминацията на случващото се, а да положим усилия за предотвратяването на конфликта. Ако се намираме пред свършен факт, е редно да окажем помощ на пострадалия, или, ако съответно е налице психически тормоз, да проведем разговор с жертвата и да я свържем със съответните по-вещи лица или институции. Най-важното в случая е да отнасяме с разбиране и готовност към жертвите, най-често наши съученици или приятели, защото често те отказват да потърсят помощ именно заради страха да останат неразбрани и игнорирани, а и от съществуващия риск тормозът да бъде отново повторен.

И май остана най-същественото – опитай следващия път, когато отваряш уста, за да наругаеш някого, вместо това да се усмихнеш, да измислиш някой страшно духовит майтап и поне за миг да се почувстваш „над нещата“, над нивото на другите.

И светът ще стане малко по-хубав. Обещавам. ;)

Татяна Шушакова, 11.^а клас

ИСТИНСКОТО С ГЛАВНО „И“

/от стр. 1/

Образователната система сега е многолика. Затова за справедливост, какъвто смисъл вероятно влагате Вие в този въпрос, е по-трудно да се говори. Липсват единни правила на входа и на изхода на образованието, обучението е по различни програми. Изглеждате по различен начин подготвени и нямате равен старт при кандидатстване в едно висше учебно заведение. Правилно ли мисля, или не споделяте моите разсъждения? От друга страна, демокрацията е тежка конкуренция, непрекъснатата инициатива, самоусъвършенстване при различни правила. Трябва да си в състояние да се справяш...

Какви са впечатленията Ви от правосъдните и образователните системи на Запад? Кои практики бихме могли да заемем?

Образованието като много важна сфера е на вниманието на държавните институции навсякъде в ЕС. Знам, че в Ирландия се радват на добра образователна система.

Нашата правосъдна система трябва да се промени, за да се доближи до системите на другите правосъдни системи в рамките на Европейския съюз.

Били сте преподавател на млади хора дълго време. Какво е мнението Ви за новото поколение? Какви са нашите слабости и пропуски и има ли място за оптимизъм?

Не съм била преподавател дълго време. Но много обичам и подкрепям младите хора. Вие нямате недостатъци. Вие сте бъдещето и надеждата. Вие сте повод за оптимизъм.

Кои са най-важните ценности, които българският политик трябва да притежава? Бихте ли посветвали младите да се заемат с този тип кариера?

Личност с несъмнена обществена репутация, добронамерен и работлив. Не обичам да съветвам. Ако мога да помогна, когато човек вече е избрал познато за мен поприще и ако той желае това, правя го.

Отговарям на въпросите Ви с удоволствие.

Благодаря Ви! С този загочен разговор ме върнахте към най-хубавите години от моя живот и успяхте да разтоварите напрегнатия ми делник.

С обич и уважение: М. Попова
Въпросите зададе
Теодора Ангелова, 11.^а клас

**ИНТЕРВЮ С
НАШИ УЧИТЕЛИ**

„УЧЕТЕ ЗА УДОВОЛСТВИЕ!“

За тези от вас, които не я познават (съмнявам се, че има такива) – представям ви госпожа Иванка Христова, учителка по история, английски, даже и по история на английски (че и с бонус английска литература) в ЕГ „Бертолт Брехт“. Дали представите ѝ са толкова разнообразни, колкото преподаваните предмети, ще разберете в това интервю, което направих като продължение на разговорите ни с най-колоритните учители в езиковата от предишните броеве на вестник „Обектив“. А извън интервюто – един факт за размисъл: песента „Нещо ме чака някъде“, спечелила I награда и Специалната награда на Съюза на българските журналисти на „Златният Орфей '92“, е по текст точно на г-жа Христова!

От колко години работите като учител и колко от тях сте прекарвали в Езиковата?

– Вече станаха 28 години, от '91 съм тук – преди това идвах само за да преподавам история на английската паралелка.

Съжалявате ли за избора на професия, който сте направили?

– Аз всъщност никога не съм имала намерения да ставам учителка – записях история, защото мечтата ми беше да бъда археолог. Но така се стехоха нещата, че една приятелка ме помоли да я заместя за малко и ... оказа се, че в класната стая е прекалено хубаво, за да искам да се откажа.

Кое е любимото Ви нещо в това да си учител?

– Това да откривам възможностите на младите хора, за да им дам нужното ускорение в посоката, която сами са избрали за себе си.

Правили ли сте жертви заради професията и възпитаниците си и какви са били те?

– Жертва е силно казано. Когато се захвана с едни хора, давам всичко за тях.

Даже преди няколко години имах завършващ випуск, който страшно много обичах, и така се суетях около децата, че съвсем изключвах, че синът ми е в 7. клас и също ще кандидатства.

Животът в училище пречи ли Ви на този у дома, като се има предвид, че и синът Ви вече е при нас?

– Не, по абсолютно никакъв начин. Няма как да ми пречи, защото в живота ми има вече само две неща – учениците ми и сина ми. Хората мислят, че е надутото и преувеличено, като го казвам, но просто е така. Работата ми тук осмисля живота ми, макар че ме ранява лично, когато се окаже, че усилията ми за децата се оказат безсмислени.

Ако можете да промените само едно нещо в училището като институция, какво бихте избрали да е?

– Да се заличи откровеният бележкаризъм! Грешките в системата са структурни – на децата им липсва всякаква мотивация да пребивават в училище. Тук вече всеки младеж живее, за да чуе последния звънец.

Според наблюденията Ви какъв е най-големият недостатък на българския ученик?

– Не мога да търся грешки в децата, няма как те да бъдат обвинявани за чуждия отказ от ангажираност. Единственият негативизъм на ученика е липсата на любознателност. Дано да усетите, че в

училище има и интересни неща.

Кое е най-абсурдното нещо, което виждате в училището?

– Пълната липса на извънкласни дейности. Във всяка друга самоуважаваща се държава има странични занятия за всяко дете – часове по театрално изкуство, училищен оркестър, плувен басейн, проучвания и посещения на културно и историческо значими обекти. Системата е длъжна да се погрижи за тези елементарни условия в училище. После няма защо да се чудим защо децата ни търсят занимания и развлечения другаде. Също така напълно непонятен за мен е и стимулт на модела „пълнен отличник“. Какво означава да си пълен отличник – да си еднакво посредствен по всички предмети ли?

Като завършек на интервюто ни какво бихте казали на учениците в ЕГ „Бертолт Брехт“ като пожелание или съвет?

– Учете за кеф! Ценете всяка секунда тук, заедно. Училището не е подготовка за живота, а е самият живот – тук, сред нас, има всички типажки, които можете да срещнете в живота; какъвто си в училище, такъв си и в живота – така че не изпускайте тази възможност.

Диана Зайкова, 11.^а клас

TOP 3 NOVEMBER/ DECEMBER 2009

The Hangover/

Последният ергенски запой

Култово! Филмът си е чисто мъжка му работа, но когато го гледате – независимо от пола – си гарантирате час и половина почти неспиращ смях.

Wrong Turn 3/ Погрешен завой 3

Класика в жанра. След 1 и 2 се чудихме има ли какво по-оригинално да се измисли за тройка, но пък кръв и изроди щом има – става достойно продължение на поредицата.

Damage/ Щети

История, която в общи линии сме виждали достатъчно пъти, но каквото и да си говорим, трошенето на хора винаги е актуално. При това ни се дава възможността да се порадваме отново на Дедения и да си припомним как

преди 6-7 години с нетърпение чакаме да излезе на ринга с двете бири.

LOW 3 NOVEMBER/ DECEMBER 2009

Ink/ Мастило

Заинтригуващо резюме и абсолютно никакъв смисъл в сюжета. Разбъркано и неразбираемо действие, кофти ефекти – ако разберете нещо от него – евала!

Cirque du Freak: The Vampire's Assistant/ Циркът на изродите:

Асистентът на вампира

С наболялата вампирска мания напоследък почти всеки би се излъгал да го свали – е, по-добре недейте. По-отвратително качество едва ли може да има, а ако се пречалите въпреки това да го гледате, после достатъчно време ще упражнявате върху себе си цензурирания речник, защото сте се

прецакали час и половина да гледате скучни безсмислици.

Jennifer's Body/ Тялото на Дженифър

Много як постер, наистина. И положителните отзиви се изчерпват с това. Единственото, което може да ви задържи вниманието повече от пет минути, е актрисата, но пък ако това търсите в един филм – Zamunda си има отделна секция с по-богат избор на дами.

PREMIERE 2009

Това място го оставяме специално за **New Moon**. Примиерата мина и сега с нетърпение чакаме да ни падне в ръчичките. И дори филмът да се окаже кофти – голяма работа! – нали Едуард ще го има, той компенсира за всичко.

Диана Зайкова, 11.^а клас

За едно добро начало на учебната година и прекрасно посрещане в новото училище нашата класна реши да организира екскурзия – може би най-приятното преживяване на всеки винаги! Както винаги, те са пълни с емоции и забавления и дълго се помнят. Доста се чудихме къде да отидем и всички се съгласихме да посетим Белоградчишките скали и пещерата Леденика.

Още от сутринта във въздуха се усещаше ентузиазмът, носещ се наоколо, защото всички знаехме, че ще прекараме чудесно. А както всеки ученик знае, вечерта е по-интересна от деня!

Първата ни спирка беше пещерата Леденика. Спряхме за малка почивка на големите поляни пред нея. Някои яздиха красиви коне, докато други предпочетоха само да гледат. Винаги съм се възхищавала на конете! Толкова красиви и грациозни създания и същевременно толкова силни и пълни с енергия! Никол и Джулия бяха „смелите“ от нашия клас – те първи яздиха коне. И докато се усетим, и кратката ни почивка отлетя.

Пещерата Леденика – наистина приказно място! С всичките си причудливи форми, тя успя да впечатли всички

ни! Видяхме големи зали, минахме през тесни процепи, изкачихме много стълби. Тук е моментът да отбележа, че металните стълби бяха много, ама много хлъзгави. Всеки от нас си пожела нещо и хвърли монета в езерото на желанията.

След посещението на пещерата дойде ред на Белоградчик. След като се настанихме в хотела, всеки хвана другарчетата си и отидохме да се разхождаме. Белоградчик, макар и малък, е много красив град, който те пленява с красивите си гледки. Целият е заобиколен от скали с красиви форми. Има алея към тях, от която се разкриват приказни гледки.

След разходката се прибрахме в хотела и събрахме страхотни компании.

Стаята на Георги и Наско беше в розов цвят и повечето момичета много искаха да се преместят в нея, но момчетата не си я даваха! И така всички от класа се събрахме на купон в розовата стая. Но тя се оказа прекалено малка, за да побере всички ни и затова излязохме в коридорите. Там пък музиката ни беше тиха и накрая си направихме „женско парти“ в една съседна стая. За съжаление, заради късния час се наложи да намалим музиката и да раз-

валим купона, защото ни се скараха. Но ние не се предадохме и тихо се събрахме отново. И така си говорихме чак до сутринта.

На следващия ден видяхме Белоградчишките скали и крепостта „Калето“ – красиви места, които всеки трябва да посети. Научихме и повече за историята на крепостта, направихме много снимки, превзехме магазините за сувенири и тогава се отправихме към Пазарджик. Този път в автобуса не беше шумно. Всички спяха. Бяхме налягали по седалките и си доспивахме.

Всички сме много доволни от хубавата екскурзия, изживените емоции и времето, прекарано със страхотни хора!

Гергана 8.ª клас

ЕДНА РАЗЛИЧНА УЧЕБНА ГОДИНА

Изминалата учебна година за повечето от съучениците ми бе като всяка една друга, но за мен това беше едно доста необикновено преживяване, тъй като бях ученик на обменни начала във Франция. Още с кацането в тази непозната за мен страна ми стана ясно, че този десетмесечен престой ще бъде по-различен от всичко в моя житейски опит до момента.

Първото нещо, което ми направи

впечатление, бяха хората – поведението им е коренно различно от нашето, а светът им е колкото по-различен от българския, толкова и по-подреден.

Тъй като пристигнах там на 28 август, по съвсем българска представа мислех, че ще имам поне две седмици ваканция преди новото училище, но – уви! – оказа се, че във Франция процесът на обучение започва на 1 септември. Тези загубени 15 дена бързо се компенсираха, защото се оказа, че на всеки два месеца училище на децата се дават две седмици почивка.

И така, с настъпването на датата дойде началото на новото ми изпитание. Училищната сграда на външен вид не приличаше на онези от холивудските филми, но за мое учудване вътрешността ѝ беше просторна, а кабинетите имаха много добра материална база. По време на цялата година правихме различни опити, дори имах-

ме часове по практика. Интересното в случая е, че французите смятат, че тези занятия са много по-полезни от теоретичните; не се набляга толкова много на ученето, както при нас, въобще мотивацията на учениците да ходят на училище е доста различна. Естествено, всички методи за провеждането на учебните занятия се различаваха от това, с което бях свикнал в България, и часовете често приличаха по-скоро на студентски лекции.

Фактът, че учебните часове започват в 8.00 ч и приключваха в 17.00 ч, съчетан с новината, че продължителността им е 55 минути, определено ме стресна в началото. Впоследствие се оказа, че почивките между занятията също са доста по-дълги от очакваното и обедната почивка е два часа, което определено компенсира времето в класните стаи.

/на стр. 6/

ТОВА СМЕ НИЕ!

Александър Карагеоргиев (12. а клас) спечели I място за есе в конкурса „Будителите днес“, организиран от Община Пазарджик по случай Деня на народните будители.

Наши ученици получиха стипендии от Националната програма на мерките за закрила на деца с изявени дарби. Това са Никол Николова (9. в), класирала се на първо място на олимпиадата по немски език за 2008 / 2009 г.; Росица Сотирова (11. б), заела второ място на същата олимпиада, и Стефани Задрева (10. е), бронзова медалистка от републиканското първенство за девойки младша възраст в Сливен. За Община Пазарджик наградните ученици са седем и почти половината са от ЕГ! А като прибавим и националната стипендия от Американската асоциация за постижения в областта на английски език за Светослав Пецов (12. е), става ясно, че учениците от ЕГ изпреварват значително връстниците си!

На 1 ноември отборът на ЕГ „Б. Брехт“ спечели междучилищните игри по бадминтон, като изпревари СОУ „Георги Бенковски“, ПГО, СОУ „Георги Бенковски“, СОУ „Д-р Петър Берон“ СОУ „Д. Гачев“. Златните медалисти са Стефан Гърев от 8. клас; Мартин Чардаков – 9. клас и Здравко Гъзов – 9. клас. Предстои им участие на републиканско първенство.

Най-изявеният ни състезател по бадминтон определено е Стефан Гърев. За себе си казва: „Тренирам бадминтон от 2004 г. в клуб „Пазарджик“ под ръководството на Неделчо Кисов. От 2005 г. участвах във всички републикански и международни турнири, организирани от Федерацията по бадминтон за съответната възраст. През 2007 г. участвах за първи път на Балканиада до 15 години в Македония и спечелих сребърен медал. За 2008 г. съм републикански шампион и вицебалкански шампион до 15 години, поради което бях класиран в десетте най-добри спортисти на Пазарджишка община – седми за 2007 г. и десети за 2008 г., за което съм награден от кмета на града Тодор Попов с плакет и грамота. През 2009 г. участвах на Балканиадата в Турция за възраст до 17 години и взех сребърен медал. През месец октомври същата година на Балканиадата в Македония за възраст до 15 години станах трикратен балкански шампион и се завърнах с 3 златни медала и 3 купи.“

Кметът Попов награждава Стефан Гърев

На 21 ноември на остров „Свобода“ се проведе поредното издание на ежегодния крос „Златна есен“. Участниците бяха разделени в три възрастови групи – 5. – 6. клас, 7. – 8. клас и 9. – 12. клас.

ЕГ „Б. Брехт“ беше представена от три отбора, водени от г-жа Маргарита Анчева. От момчетата участие взеха Стефан Щерев от 11. ж, Дончо Иванов от 11. в, Иван Попов от 10. д и Невелин Гугутков от 10. б. От момчетата в последната възрастова група нашето училище беше представено от Аделина Гечева от 12. д, Латинка Велева

КРОС „ЗЛАТНА ЕСЕН“

от 9. е и Теодора Трифонова от 9. г, които завоюваха трето място.

Най-силно се представи отборът ни при момчетата във възрастова група 7. – 8. клас в състав Никол Лююкова от 8. д, Кристина Атанасова от 8. з и Гергана Кратунчева от 8. а. Никол завърши първа в индивидуалното класиране, Кристина – четвърта, а отборът се нареди на второ място в отборното класиране.

Участниците, завоювали челни места в състезанието, получиха грамоти, медали и материални награди.

Стефан Щерев, 11.* клас

АЛЕКСАНДЪР КАРАГЕОРГИЕВ

ДО ГРОБ

Впил поглед в гроба,
едничък и последен дом,
тъй сам дошъл от майчина утроба,
отново сам в последния си стон,
аз впивам поглед в гроба.

Прекарал съм живота цял насън.
Не се разкайвам и за миг дори.
След гългия гуляй, ах, леден звън.
Последната камбана в мен гори.
Прекарах целия живот във сън.

Прости ми, свят жесток.
Тъга след мен не ще остава.

В поквара тънех и в порок.
Тишина заг себе си ше аз поставя.
Живот, за прошка моля.

Не ше скърбят за мен.
Никому не ше го позволя,
ни страстен враг, приятел ли смутен.
Аз сам ше прекося.
Не искам да скърбят за мен!

Поспри за миг, живот!
Премного вече аз видях.
Ше сложа край на живия хомот.
Прости ми и ме покрий вовеку с прах.
Ах, сбогом, мил живот!

Аз още помня твоето лице,
посърнало от призрачна тъга.
И сякаш в сън, протегнала ръце,
безсилно казваш сбогом.

Сълзите, стичащи се бавно,
жестоко падащи от твоите очи,
изтри ги ти с усмивка, плавно
и тръгна пак сама.

И сякаш тих, безсилен вик,
като смъртен зов на късаша се струна.
Далеч назад останал лък.
Отдавна само спомен.

И казах сбогом,
и тръгнах сам.
Далечен спомен,
преследван от тъга.

Вали.
Валеше и тогава.
Уж заедно, а тъй сами.
Потънали в забрава.

Вали.
Без гуми в спор горяхме.
В очите сухи бола не личи.
А в душите си милион сълзи
проляхме.

Вали.
Забравени мълчим в гъжда.
И сякаш с тежките мъгли
бледнеем все по-силно на студа.

Вали.
Последни канку края ни показват.
Че бяхме слепи и сами,
безукорно ни те наказват.

Пече.
Дъждът донесе края.
Със слънцето останах,
едно само сърце.
А ти отиге си...

И във мен вали... вали... вали...

ЕДНА РАЗЛИЧНА УЧЕБНА ГОДИНА

/от стр. 4/

Точно тази продължителност на учебния ден ми позволи да прекарам повече време с различни хора и да открия новите си приятели.

Много от съучениците ми се занимаваха с извънкласни дейности като театър, фотография, дори имаше курс по цирк, в който, по съвет на моите приятели, реших и аз да се запиша. Както и очаквах, беше доста забавно, научих се на много акробатични номера, както и да жонглирам. Само няколко месеца след началото на курса се състоя и първото ми представление – половината от приходите дадохме за благотворителност, а останалата част разделихме помежду си. Учебната година беше наситена с множество мероприятия, които учениците организираха, за да направят престоя си по-приятен – концерт за Нова година, празнични представления за Великден и какво ли още не. Развлеченията ни не се ограничаваха само на територията на училището – често ни водеха на театрални постановки, посещавахме множество културни и архитектурни паметници.

В средата на учебната година се случи едно събитие, което бих нарекъл невъзможно за нашите балкански ширини – ученическа стачка. Моите френски съученици организираха протест срещу желанието на правителството да намали бюджета за образование и да съкрати някои учители. Стачката продължи близо 2 седмици. Входовете на училището бяха барикадирани. Учениците сформираха комитет, в който участваха всички отговорници на класове. Този комитет водеше преговорите и решаваше дали стачката да продължи. В крайна сметка учениците успяха да защитят учителите си – съкращението на персонала и в бюджета бяха незначителни и всички бяха доволни от постигнатия резултат. Учебните занятия се подновиха и всичко се нормализира.

Това определено беше година, несравнима с нищо, което съм преживял досега. Видях много нови и непознати за мен неща, усвоих много по-добре френския и срещнах невероятни хора, създавайки чудесни приятелства. Мога само да ви пожелаая някой ден да бъдете на моето място.

Андрей Енев, 11.* клас

Редактирал: **Диана Зайкова, 11.^а клас**

ДРУГАТА СТРАНА НА УЧИЛИЩЕТО

„ИЗЧИСТЕНАТА“ СТРАНА НА УЧИЛИЩЕТО

След толкова години в ЕГ е крайно време да признаем, че училищният колектив има и една много важна част, която доста често забравяме (дори директорът в приветствените слова). Става въпрос за лелките, които всеки ден чистят училището след нас, за да може на другия ден да го омърляме още повече.

След много зор стигнахме до ученическия Еверест в „Бертолт Брехт“ – четвъртия етаж. В този рай на математиката и химията (и ад на учениците) хванахме натясно две чистачки и ги убедихме да ни разкрият своята гледна точка за живота в гимназията. Показа се, че една от „жертвите“ на нашето интересно работи в ЕГ от цели девет години. Бързо направихме сметката – госпожа Белева добре ни научи – общо тринадесет випуска са минали както през езиковата, така и през очите и метлата на Галина Манчорова. Дали би си сменила професията – се поинтересувахме ние и отговорът беше категорично да. „Ако бяхме по-млади“, додава колежката ѝ по „метловодителство“, както се изразяват самите те. За опита си в училище лелките явно са стигнали до същия извод като нас – децата всяка година стават по-лоши, поне масата. Но превъзпитанието им оставят на „строгите повелителки“ на страшния четвърти етаж – госпожа Ангелова, госпожа Белева, госпожа Кузева и останалите преподаватели, посветени в така непонятните за учениците изкуства на сериозните предмети. И като споменахме учителките, е редно да кажем, че интервюираните бяха изключително доволни от отношението на преподавателите към тях и ни увериха, че няма професионално разделение между двата слоя на училищния персонал. А с децата се разбират прелестно (както и сами можем да кажем). И докато ни покриват изцепките пред учителите, отношенията ни сигурно ще стават още по-страхотни. „Ако едно дете направи беля и му се скараш, само ще ти направи напук“ – лелките ни доказаха, че освен да въртят метлата, са проумели и естествените ни реакции.

Помолихме госпожа Манчорова да ни разкаже някоя интересна история от времето, в което самата тя е била на наше място. „Учех в Беларус – там нещата бяха много различни от тук. Веднъж вдигнах ръка, за да помоля госпожата да седна по-напред, тъй като не виждах думите на дъската, при което тя ми залепи шамар, защото си бях позволила да прекъсна урока ѝ. На всичкото отгоре на другия ден ми писа двойка, защото нямах написани думите – оттогава мразя английски“. А ние се жалваме, че ни стягат здраво – я гледайте какво става по света :) Интересен факт, който научихме, беше, че нашата лелка се е научила да мете и мие благодарение на една циганка (неизвестна за нас, но много ни я похваляха).

И така, за впечатляващите 40 лева над минималната заплата лъчезарните лелки чистят, ние отзивчиво цапаме повече, за да им осигурим работа, и всичко е прекрасно – особено чистачките. Защото сме в ЕГ.

Диана Зайкова, 11.^а клас

„ВКУСНАТА“ СТРАНА НА УЧИЛИЩЕТО

Борислав Костадинов работи в „БЕСАПАРА“ от 1990 г. Самата институция била създадена през далечната 1988 като УПК със съотношение 2:1 на участващите ученици и учители. Тя предлагала обучение и давала специалност в хранително-вкусовата промишленост; подготвяла кадри за престижни университети из цяла България. С течение на времето – в следствие от промените в учебно-образователната система – се отделя като днешната самостоятелна фирма, целяща да подsigури ситостта на гимназистите.

За работата си г-н Костадинов споделя, че се изисква доста умение и знание. Екипът е добър и остава задружен въпреки административните трудности, които всяка кооперация има. Те преминават през куп инспекции от РИОКОЗ, но винаги покриват високите им, понякога глупави изисквания. Самият той споделя мнението си за наредбата, премахнала чипсовете и газирани напитки от рафтовете като неспособна да доведе до желаните резултати: „Проблемът със затлъстяването е много по-комплексен, а и дори да забранят тези неща на училищните столове, то околните будки са в пълното си право да запасяват младежите с желаните храни.“

Николай Генов, 9.^в клас

МЕСТНОТО З В 1 – ОЧАКВАНО ДОБРА КОМБИНАЦИЯ

Декември. Броим дните до празниците, а тая ваканция не иска и не иска да дойде, колкото и да я чакаме. Пък и става студено вече... Давай да се греем с топличките спомени за яките отминали купони.

Като е училищен вестник, ще вмъкнем и нещо поучително: ретроспекция – (от латински – retrospectio – гледам назад) – връщане назад към миналото на литературния герой, към предишни събития и факти. Ето това правя сега – връщам ви на датата 31. 10. 2009 г. или казано с други думи – Хелоуин. Американците може да превземат света, но пък ние не оставаме по-назад и им конфискуваме празниците. И докато тази същата събота повечето от вас си спяха до обяд, Младежки парламент – гр. Пазарджик, и в частност младежите от комисия „Спорт и развлечения“, се бяха развихрили из фоайето на местното кино Лъки Синема. Близо осем часа кипеше трескава подготовка за планирания

за вечерта купон по повод деня на Все Светии. Младежите се омотаваха в изкуствени паяжини, спъваха се в кутии със спрейове и затъваха в купища балони, но настроението не спаднаше и за момент под връхната си точка. В 19,30 вратите на киното бяха разтворени и ние, организаторите, с нетърпение и известна доза притеснение надникнахме да видим има ли гости и... по общи наблюдения се оказа над 150 човека! Условието на купона и традицията на празника беше спазена от всички – костюми за всекиго. Разнообразието си беше главо-замайващо – вещици, ангели, пирати, секси барманки, средновековни дами, италиански мафиоти и сладки малки феички бяха само част от вариацията на празника. Гостите ни изобщо не очакваха такава атмосфера: киното вече изобщо не изглеждаше като прашна и занемарена неизползвана сграда – от тавана висяха паяжини и гирлянди с подходяща тематика, сте-

ните бяха покрити с бели чаршафи, украсени с графити, черни и оранжеви балони, съчетани с традиционните издълбани тикви завършваха обстановка, която определено беше достойна за американски Хелоуин хорър. Диджеят и типично дискотечното осветление подканваха костюмираните пазарджиклии да дадат начало на хелоуинската забава. За всекиго имаше по нещо – музика, храна, ъндърграунд парти на втория етаж за по-капризните и, разбира се, награди за най-добър костюм. Хората си тръгнаха щастливи, а организаторите – предволни въпреки очакващото ни чистене. Тази година чудесно – догодина пак. ;)

Този път ще ви приближа малко към настоящия момент – 20.11. '09. Организатори – същите, място – голямата зала на Младежкия дом, събитие – вечер на японската култура. Тук действащите лица от Младежкия парламент бяха комисия „Култура“.

/на стр. 8/

БИСЕРИ ОТ КОЛЕКЦИЯТА НА 11.³ КЛАС

Злопаметен съм като бременна хлебарка в 11-ия месец!

Който е тъп и не помни, да си записва като мен!

Още през 13. век, ако си спомняте...

С едното ухо слуша, а с другото пише...

Тишина, за да си намеря очила...

– Направи кратка биография на Сервантес.

– Той е испанец, мъж е...

– Коя е тази жлеза, която се намира при главния мозък и командва всички други жлези?

– Простатата...

– Защо майките карат децата си да дишат през носа, а не през устата?

– Защото им се изкривяват зъбите!

Ученичка прави презентация за „Хамлет“ в часа по информатика. Учителката:

– Сложи и картинки!

– Какви картинки, госпожо?! Това е трагедия!

Каква е разликата между българския и американския президент?

– Американският е черен.

Момиче: Да не си болен от СПИН?

Момче: Не съм!

Момиче: А, добре. Значи не съм се заразила пак.

– От какво умря кучето ти?

– От глад.

– Как така?

– Изядох го...

При психиатъра:

– Докторе, помогнете на мъжа ми!

Внушил си е, че е вълкът от „Червената шапчица“!

– Е, това не е толкова страшно!
– Как да не е?! Бабите в квартала свършиха!...

За националния ни отбор по футбол има два варианта да стане европейски шампион: реален и фантастичен.

Реален – да дойдат извънземни и да ни помогнат.

Фантастичен – да победим сами.

Иванчо имаше странна болест – когато запалеше цигара пред баща си, почваше да му тече кръв от носа...

Вицовете подготви:
Николай Генов, 9.^а клас

40 години ЕГ „Б. Брехт“

Каним всички, които се чувстват
съпричастни към проблемите ни,
загрижени за успеха ни, да станат

ДАРТЕЛИ!

Дарителска сметка:

IBAN BG50FINV91501203935581

от Ръководството

РЕДАКЦИОНЕН ЕКИП:

Гл. редактори: Бойка Лумбева, Валентин Стоянов

Редактори: Диана Зайкова, Теодора Ангелова,

Николай Генов, Татяна Шушакова

Разпространение: Тодор Тодоров

Предпечат: Наталия Илинова

Адрес на редакцията:

гр. Пазарджик, ул. „Пиргон“ №1,

ЕГ „Б. Брехт“, e-mail: eg_obektiv@abv.bg

Печат: Беллопринт,

e-mail: headoffice@belloprint.com, 44 04 00

www.belloprint.com

И ПРЕДИ, И СЕГА КЛУБ „ИМПУЛС“ Е НА ВЪРХА!

Спортните танци – един малко познат в близкото минало спорт, печели все по-голяма популярност благодарение на шоу предаванията по Нова телевизия и ВТV. Едва ли са много запознатите с факта, че един от най-добрите клубове в страната е пазарджишкият клуб по спортни танци „Импулс“. Много от неговите състезатели са бивши, настоящи, а вероятно и бъдещи възпитаници на ЕГ „Бертолт Брехт“. Сред бившите състезатели са имената на Виктория Петрова (завършила ЕГ през 2008 г.), Елица Григорова (завършила през 2009 г.) и Адриан Делчев от 11. в, а сред настоящите – Иван Райков (10. д), Николета Петрова (10. г), Весела Димова (10. а), Иванка Георгиева (10. а) и Александър Спасов (11. ж). Всички те имат завоювани десетки купи и медали на спорт-

ни първенства в страната и чужбина. Безспорно едни от най-изявените състезатели на КСТ „Импулс“ е бившата двойка (и настоящи възпитаници на гимназията) Адриан Делчев – Иванка Георгиева, победители в множество международни турнири, веднъж шампиони на България, два пъти вице шампиони, носители на Купа България и представлявали страната на две световни първенства. Сериозни са и успехите на Весела Димова и партньора ѝ Христо Гръчки – настоящи шампиони на България по стандартни танци, финалисти и победители в множество международни турнири. Наскоро състезателите се завърнаха от ежегодния международен турнир в Скопие, където завоюваха два златни, един сребърен и два бронзови медала.

В този красив спорт успехите идват

с много труд, упоритост и себеотдаване. Единственото, което ние – зрителите, можем да направим (освен да им се възхищаваме :), е да подкрепяме своите любимици и да се надяваме, че те няма да спрат да ни радват с успехите си.

Адриан Делчев, 11. в клас

МЕСТНОТО З В 1 – ОЧАКВАНО ДОБРА КОМБИНАЦИЯ

/от стр. 7/

Дейността се проведе за втора поредна година, като този път беше несъмнено по-успешна. Имахме си скеч с истинска гейша (макар и момче), която при това беше от ЕГ – името го засекретявам, за да се избегнат неприятните последици (споко, Генеди). Водещите ни запознаха с основната и най-интересна информация за япон-

ските традиции и изкуства, като имаше и нагледна демонстрация на младежи от местния клуб по карате. Проекции на аниме трейлъри бяха основната атракция на вечерта до момента, в който гостите видяха, че даже им е сготвен рамен, за да се докоснат до японската култура с всичките си сетивни рецептори. Купите бързо се опразниха и хората се разотидоха едновременно културно обогатени и ненуждаещи се от вечеря, което си беше чисто 2 в 1.

И така, за по-малко от месец Младежки парламент ни приготви едно прекрасно международно З в 1 – България, САЩ и Япония се обединиха за две вечери, за да порадват местните младежи и да им дадат сили да издържат до Коледната ваканция. Много благодарности от ЕГ на организаторите, но да знаете – чакаме още такива мини празници.

Диана Зайкова, 11. а клас

ВЕСЕЛИ ПРАЗНИЦИ!

С прискърбие и недоволство трябва да ви съобщя, че зимната ни ваканция е силно редуцирана. Тази година почивните дни ще започнат от 24.12.2009, а на 04.01.2010 отново (да се надяваме) здрави и изтрезнели, учениците от ЕГ ще изпълнят класните стаи.

Разбира се, по-късият период на нашата заслужена почивка ще създаде някои проблеми относно навременното физическо възстановяване след всички празници, но това надали ще попречи на пълноценното отпразнуване на Коледа, Нова година и именните дни.

Надявам се и тази година гимназията ни да създаде приятна предпразнична атмосфера, защото надали друго, освен мисълта за предстоящия десетдневен отдих ще ни крепи нас, горките ученици, преди старта на класните работи.

Извън тривиалните пожелания за всеки празник ми остава само от името на целия колектив на „Обектив“ да ви пожелае да прекарате незабравими мигове със семействата и приятелите си. Отпуснете се, забавлявайте се и забравете за незначителните делнични грижи, нека да посрещнем 2010 с повече ентузиазъм и вяра, че най-хубавото тепърва предстои!

П.С. Все пак не прекалявайте с алкохола, надали е особено весело да ти промиват стомаха навръх Нова година :)

Ваня Попова, 11. а клас